

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 200/2023
07.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61 . Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Љубице Силић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 189/19 од 22.12.2021. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 328/22 од 06.12.2022. године, на седници већа одржаној дана 07.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 189/19 од 22.12.2021. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 328/22 од 06.12.2022. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК. бр. 189/19 од 22.12.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 1. у вези члана 61 . Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, као и на новчану казну као споредну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева оштећеном ББ плати 35.307,41 динара и оштећеном ВВ износ од 82.810,00 динара, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, као и да сноси трошкове кривичног поступка те плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и оштећеном ББ износ од 79.500,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж1 328/22 од 06.12.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић и пресуда Основног суда у Лозници ЗК. бр. 189/19 од 22.12.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Љубица Силић, „због битне повреде одредаба кривичног поступка и због повреде кривичног закона“, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, правноснажне пресуде укине у целини или делимично и списе предмета врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, док је у престалом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која се огледа у чињеници да се пресуда заснива на записнику о испитивању сведока ГГ код Основног јавног тужиоца у Лозници од 05.12.2017. године, а да окривљени АА није био обавештен о предузимању те доказне радње код Основног јавног тужиоца, иако је сходно члану 300. ЗКП морао бити обавештен о спровођењу ових доказних радњи, па је исти доказ требало издвојити као незаконит.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени су као неосновани.

Из списка предмета произлази да је доказна радња испитивање сведока ГГ пред Основним јавним тужиоцем извршена дана 05.12.2017. године, да о томе није уредно обавештен окривљени, већ је сведок испитан без присуства окривљеног супротно одредби члана 300. став 1. Међутим, супротно наводима захтева браниоца окривљеног из списка предмета произилази да је сведок-оштећени ГГ испитан и на главном претресу одржаном дана 14.09.2021. године, у присуству заменика Основног јавног тужиоца, окривљеног, браниоца окривљеног, адвоката Љубице Силић и осталих учесника у поступку, којом приликом је остао у целиности при свом исказу који је дао пред Основним јавним тужиоцем у Лозници 05.12.2017. године, при чему је извесне наводе појаснио, бранилац окривљеног му је постављала питања, те како су бранилац и

окривљени имали могућности да у контрарадикторном поступку сведоку постављају питања и износе примедбе на његов исказ, што су у конкретном случају и учинили, записником на главном претресу конвалидиран је формални пропуст јавног тужиоца приликом предузимања доказне радње испитивања наведеног сведока, када није поступљено у складу са одредбом члана 300. став 1. ЗКП. Из наведених разлога, супротни наводи из захтева браниоца окривљеног, по налажењу овог суда, оцењени су као неосновани.

Поднетим захтевом бранилац је указао и да је правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, а која се огледа у чињеници да је оштећеном ББ досуђен имовинскоправни захтев иако је исти путем пуномоћника у завршној речи поставио имовинскоправни захтев и навео да ће захтев остварити у парничном поступку, а са друге стране иста повреда је учињена и у односу на оштећеног ВВ коме је досуђен имовинскоправни захтев иако га није поставио.

Овакви наводи из захтева су по оцени Врховног касационог суда неосновани.

Из списка предмета произилази да је оштећени ВВ дана 29.03.2019. године испитан код Основног јавног тужиоца у Лозници, којом приликом је истакао имовинскоправни захтев и определио га, те је суд правилно о постављеном имовинскоправном захтеву и одлучио. Поред тога, у погледу имовинскоправног захтева оштећеног ББ који је поставио имовинскоправни захтев те навео да ће захтев остварити у парничном поступку, овај суд налази да досуђивањем имовинскоправног захтева у кривичном поступку није учињена повреда закона на коју се поднетим захтевом указује. Ово стога што у ситуацији када подаци у кривичном поступку пруже поуздан основ суду за потпуно пресуђење имовинскоправног захтева, у смислу члана 258. став 4. ЗКП суд је овлашћен да исти досуди, те су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

У поднетом захтеву бранилац наводи да је у побијаним правноснажним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па суд није утврдио у ком временском периоду је окривљени вршио продужено кривично дело, нити је утврдио да је ГГ оштећен радњама окривљеног. Бранилац оспорава чињеницу да се спорно возило водило на име ГГ, да не постоји уговор о купопродаји између ГГ и окривљеног, да изјава коју су код надлежног јавног бележника оверили окривљени и оштећени ГГ се не може узети као доказ. Осим тога, бранилац указује да је нејасно из чега суд утврђује да окривљени није исплатио купопродајну цену оштећеном. Бранилац у захтеву наводи и да се у радњама окривљеног не стичу обележја продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ), јер окривљени није у намери прибављања противправне имовинске користи довео оштећене лажним приказивањем чињеница у заблуду и тиме их навео да на штету своје имовине нешто учине, при чему се не види шта су оштећени то на штету своје имовине учинили и уз то врши и анализу исказа оштећеног ББ.

Напред изнетим наводима којима бранилац даје сопствену оцену изведених доказа и оспорава чињенично стање које је суд утврдио суштински се указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је Виши суд у Шапцу одржао седницу већа без позива окривљеног и браниоца, а разлоге о томе није образложио у донетој пресуди, на који начин је учинио повреду закона из члана 447. став 2. ЗКП.

Осим тога, по наводима из захтева побијаним пресудама суд је окривљеног огласио кривим за кривично дело које му је оптужним актом стављено на терет без иједног доказа који потврђује да је окривљени неког довео у заблуду, а одбијањем предлога одбране да се саслушају сведоци ДД и ЂЂ учињена је и повреда закона из члана 16. ЗКП.

Чланом 485. став 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости и то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом –члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10), члан 438. став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП није предвиђено подношење овог ванредног правног лека због повреде закона-члана 16., 447. став 2. ЗКП и из члана 440. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима је одбачен као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**